Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES
[*JULIANE KOKOTT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2020. gada 3. septembrī [1]

Lieta C-316/19

Eiropas Komisija
pret

Slovēnijas Republiku

Procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi – LESD 343. pants – Privilēģijas un imunitāte Eiropas Savienībā – Eiropas Centrālo banku sistēmas (ECBS) Statūti un Eiropas Centrālās bankas (ECB) Statūti – 39. pants – ECB privilēģijas un imunitāte – Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā – 2., 18. un 22. pants – ECB arhīvu neaizskaramība – Savienības iestāžu un dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu sadarbība – Sadarbība protokola piemērošanas kontekstā – Kratīšanas veikšana un dokumentu izņemšana *Banka Slovenije* telpās – Dokumenti, kas saistīti ar ECBS uzdevumu izpildi – LES 4. panta 3. punkts – Lojālas sadarbības princips

I. Ievads

1. Izskatāmās pienākumu neizpildes procedūras priekšmets ir Slovēnijas tiesībaizsardzības iestāžu rīcība, veicot kratīšanu un izņemot dokumentus un datu nesējus Slovēnijas Centrālās bankas *Banka Slovenije* telpās. Šīs darbības tika īstenotas Slovēnijā uzsāktas krimināllizmeklēšanas ietvaros, tostarp pret bijušo *Banka Slovenije* prezidentu. Konkrēti tas skar apsūdzību par dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, kas notikusi, īstenojot kādas Slovēnijas privātās bankas pārstrukturēšanu 2013. gadā, tātad vēl pirms Eiropas Banku savienības izveides, kuras ietvaros valsts uzraudzības iestādes – Slovēnijas gadījumā tā ir Centrālā banka – lielu daļu banku uzraudzības un noregulējuma funkciju nodeva Savienībai [2].

2. Lietas saistība ar Savienības tiesībām izriet no valstu centrālo banku pozīcijas Eiropas Centrālo banku sistēmā (turpmāk tekstā – "ECBS"). Tas tādēļ, ka, pildot savus pamatuzdevumus monetārās politikas jomā, valstu centrālās bankas un Eiropas Centrālā banka (turpmāk tekstā – "ECB") – Tiesas vārdiem sakot – ir "sasaistītas" un sadarbojas tik cieši, ka eksistē "citāds sakārtojums un mazāk izteikta atšķirība starp Savienības tiesību sistēmu un iekšējām valstu tiesību sistēmām" [3].

1 Oriģinālvaloda – vācu.

2 Nodošana notika, izveidojot vienoto uzraudzības mehānismu (*Single Supervisory Mechanism*, *SSM*), kuru vada ECB, respektīvi, tās jaunizveidotā Uzraudzības valde (*Supervisory Board*), un vienoto noregulējuma mehānismu (*Single Resolution Mechanism*, *SRM*), kuru vada Vienotā noregulējuma valde (*Single Resolution Board*, *SRB*).

3 Spriedums, 2019. gada 26. februāris, Rimšēvičs un ECB/Latvija (C-202/18 un C-238/18, EU:C:2019:139, 69. punkts).

3. Ņemot vērā iepriekš minēto, Eiropas Komisija pārmet Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādēm ECB arhīvu neaizskaramības neievērošanu, bez ECB atļaujas *Banka Slovenije* telpās veicot apjomīgu kratīšanu un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanu. ECB arhīvu neaizskaramību garantē Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā [4]. Slovēnijas iestādes šajā pārmetumā saskata nepieņemamu iejaukšanos tīri valsts līmeņa krimināllizmeklēšanā.

4. Līdz ar to Tiesai izskatāmajā lietā ir uzdevums atrisināt konfliktu, kas var veidoties starp Savienības ieinteresētību saglabāt ECB darbību un neatkarību un dalībvalstu ieinteresētību kriminālvajāšanas darbību efektivitātē.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. ECBS un ECB Statūti

5. LESD Protokola Nr. 4 par Eiropas Centrālo banku sistēmas Statūtiem un Eiropas Centrālās bankas Statūtiem (turpmāk tekstā – "ECBS un ECB Statūti") [5] 9.2. pantā ir noteikts:

"ECB nodrošina to, ka tos uzdevumus, kas atbilstīgi [LESD] 127. panta 2., 3. un 5. punktam uzticēti ECBS, tā veic vai nu pati, ievērojot šos Statūtus, vai arī ar valstu centrālo banku starpniecību, ievērojot 12.1. un 14. pantu."

6. ECBS un ECB Statūtu 12.1. pantā ir paredzēts:

"ECB Padome pieņem pamatnostādnes un lēmumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu to uzdevumu izpildi, ko Līgumi un šie Statūti uztic ECBS. [..]

Neskarot šo pantu, ECB, lai veiktu darījumus, kas ietilpst ECBS uzdevumos, vēršas pēc palīdzības valstu centrālajās bankās, ciktāl tā to atzīst par iespējamu un lietderīgu."

7. Šo Statūtu 14.3. pantā ir noteikts:

"Valstu centrālās bankas ir ECBS sastāvdaļa un darbojas saskaņā ar ECB pamatnostādnēm un norādījumiem. ECB Padome veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu ECB pamatnostādņu un norādījumu ievērošanu, un pieprasa visu vajadzīgo informāciju."

8. ECBS un ECB Statūtu 39. pantā ir paredzēts:

"Dalībvalstu teritorijā ECB ir visas privilēģijas un imunitāte, kas vajadzīgas, lai veiktu tās uzdevumus atbilstīgi nosacījumiem, kuri ietverti Protokolā par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā."

B. Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā

9. Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 1. pantā ir noteikts:

"Savienības telpas un ēkas ir neaizskaramas. Tajās nevar izdarīt kratīšanu, tās nevar rekvizēt, konfiscēt vai ekspropriēt. Uz Savienības īpašumu un aktīviem bez Tiesas atļaujas nevar attiecināt nekādus administratīvus vai juridiskus piespiedu pasākumus."

4 LESD Protokols Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā (turpmāk tekstā – "Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā") (OV 2016, C 202, 266. lpp.).

5 OV 2016, C 202, 230. lpp.

10. Šī protokola 2. pantā ir paredzēts:

"Savienības arhīvi ir neaizskarami."

11. Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantā ir noteikts šādi:

"Lai piemērotu šo Protokolu, Savienības iestādes sadarbojas ar attiecīgo dalībvalstu atbildīgajām iestādēm."

12. Šī protokola 22. panta pirmajā daļā ir paredzēts:

"Šis protokols attiecas arī uz Eiropas Centrālo banku, tās struktūru locekļiem un personālu, neskarot noteikumus, kas ietverti Protokolā par Eiropas Centrālo banku sistēmas un Eiropas Centrālās bankas Statūtiem."

C. Vienošanās par ECB mītnesvietu

13. 1998. gada 18. septembra Vienošanās starp Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Eiropas Centrālo banku par Eiropas Centrālās bankas mītnesvietu (turpmāk tekstā – "Vienošanās par mītnesvietu")[6] 3. pantā ir noteikts šādi:

"[Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā] 2. pantā noteiktā arhīvu neaizskaramība īpaši attiecas uz visām lietām, vēstulēm, dokumentiem, manuskriptiem, fotogrāfijām, filmu un audio ierakstiem, datorprogrammām un magnētiskām lentēm vai disketēm, kas ir ECB īpašumā vai valdījumā, un uz visu tajās ietverto informāciju. [Neoficiāls tulkojums]"

III. Lietas konteksts

14. Laikā no 2014. gada septembra līdz 2015. gada aprīlim *Nacionalni preiskovalni urad* (Valsts izmeklēšanas birojs, Slovēnija), pamatojoties uz dažādu informāciju, sāka kriminālizmeklēšanu pret dažiem vadošiem Slovēnijas Nacionālās bankas Uzraudzības padomes locekļiem sakarā ar aizdomām par dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, kas notikusi, 2013. gadā īstenojot kādas Slovēnijas privātās bankas pārstrukturēšanu. Kriminālizmeklēšana skāra tostarp toreizējo *Banka Slovenije* prezidentu.

15. Laikposmā no 2015. gada februāra līdz aprīlim izmeklēšanas iestāde, pamatojoties uz Slovēnijas Kriminālprocesa kodeksu, vairākkārt prasīja *Banka Slovenije* nodot tās rīcībā konkrētus dokumentus un informāciju saistībā ar šīm apsūdzībām. Tomēr *Banka Slovenije* šīs prasības pilnā apmērā neizpildīja.

16. Tā rezultātā *Okrožno sodišče v Ljubljani* (Ļubļanas apgabaltiesa, Slovēnija), pamatojoties uz Slovēnijas prokuratūras pieteikumu, atļāva veikt kratīšanu un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanu *Banka Slovenije* telpās. Slovēnijas Centrālās bankas prezidents iebilda pret šo rīcību, atsaucoties uz Protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā.

17. Tomēr policija 2016. gada 6. jūlijā veica kratīšanu *Banka Slovenije* un izņēma tostarp šādus dokumentus un datus:

– visu saziņu, kas tika nosūtīta, izmantojot *Banka Slovenije* prezidenta e-pasta kontu;

6 *BGBl.* 1998 II, 2744. lpp.

– visus elektroniskos dokumentus, kas atradās prezidenta darba vietā vai viņa klēpjdatorā un attiecās uz laikposmu no 2012. līdz 2014. gadam, neatkarīgi no to satura;

– daļu no papīra formā sagatavotiem dokumentiem, kas atradās prezidenta birojā un attiecās uz laikposmu no 2012. līdz 2014. gadam;

– visus dokumentus, kas atradās *Banka Slovenije* centrālajā serverī un attiecās uz prezidentu.

18. Jau tajā pašā dienā ECB prezidents, atsaucoties uz ECB arhīvu neaizskaramību, oficiāli iesniedza protestu par iepriekš minēto dokumentu izņemšanu. Viņš it īpaši izvirzīja iebildumu, ka Slovēnijas iestādes pirms attiecīgā pasākuma īstenošanas neesot mēģinājušas to saskaņot ar ECB.

19. Šajā sakarā izveidojās kontakti starp Slovēnijas pārstāvi ECB un par izmeklēšanu atbildīgajām Slovēnijas iestādēm, kuru ietvaros attiecīgās Slovēnijas iestādes pauda viedokli, ka par privilēģijām un imunitāti, kas, iespējams, ir piemērojama dažiem izņemtajiem dokumentiem, tās varot lemt tikai pēc iepazīšanās ar tiem. ECB ierosinājumu vienoties par kopīgu pieeju ECB dokumentu identificēšanai, lai novērstu, ka tie tiek analizēti, pirms saņemta ECB atļauja, Slovēnijas iestādes nepieņēma, lai gan principā tika pausta gatavība sadarboties. Tas tādēļ, ka Slovēnijas ģenerālprokurors šajā priekšlikumā saskatīja nepieņemamu iejaukšanos notiekošā kriminālizmeklēšanā. Tomēr tika panākta vienošanās par atbildīgā prokurora un ECB pārstāvja tikšanos 2016. gada 18. novembrī, kuras laikā bija paredzēts apspriest sadarbības detaļas.

20. 2016. gada 27. oktobrī atbildīgais prokurors paziņoja ECB pārstāvim, ka izmeklētāji jau 2016. gada 17. novembrī saskaņā ar Slovēnijas Kriminālprocesa kodeksu sākšot elektronisko datu dublēšanu[7] un ECB pārstāvis esot aicināts tajā piedalīties.

21. 2016. gada 16. novembrī ECB iesniedza pieteikumu par steidzamību *Okrožno sodišče v Ljubljani* (Ļubļanas apgabaltiesa), lai novērstu gaidāmo elektronisko dokumentu dublēšanu. Atbilstoši Slovēnijas valdības izteiktajiem apsvērumiem šā pieteikuma priekšmets bija arī kratīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas likumība. Tomēr *Okrožno sodišče v Ljubljani* (Ļubļanas apgabaltiesa) nākamajā dienā noraidīja pieteikumu, jo Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā neliedzot veikt datu un dokumentu dublēšanu.

22. Tāpat 2016. gada 17. novembrī sākās elektronisko dokumentu dublēšana, it īpaši to, kas atradās Slovēnijas Centrālās bankas prezidenta klēpjdatorā. ECB pārstāvis piedalījās šajās darbībās un skaidri izvirzīja iebildumus par ECB arhīvu neaizskaramības pārkāpšanu. Tā rezultātā noteikti dokumenti no dublēšanas netika izslēgti. Sākotnēji paredzētā atbildīga prokurora un ECB pārstāvja tikšanās 2016. gada 18. novembrī tika pārcelta uz nenoteiktu laiku.

23. 2017. gada 17. janvārī ECB par *Okrožno sodišče v Ljubljani* (Ļubļanas apgabaltiesa) 2016. gada 17. novembra lēmumu iesniedza sūdzību Slovēnijas Konstitucionālajā tiesā. ECB uzskatīja, ka *Okrožno sodišče v Ljubljani* (Ļubļanas apgabaltiesa) esot bijis jāvēršas Eiropas Savienības Tiesā un jāuzdod tai jautājums par Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā interpretāciju un tādējādi apgabaltiesa esot pārkāpusi tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesā.

24. Ar 2017. gada 15. maija elektroniskā pasta vēstuli atbildīgais prokurors informēja ECB pārstāvi, ka policija tobrīd analizējot izņemtos un dublētos dokumentus un tai esot uzdots atlasīt visus dokumentus, kurus oficiāli un formāli esot izdevusi ECB, kā arī visas elektroniskā pasta vēstules, kuru nosūtītāja ir ECB un kuru saņēmēja ir *Banka Slovenije*. Šo dokumentu sakarā ECB tikšot dota iespēja izteikt savus apsvērumus par attiecīgo dokumentu izmantošanas kriminālizmeklēšanā un kriminālprocesā iespējamo ietekmi uz tās pienākumu izpildi un pilnvaru īstenošanu. Tomēr Slovēnija

7 Ar to būtībā ir jāsaprot elektroniskas kopijas izveidošana.

nemainot savu viedokli, ka attiecīgie dokumenti neesot "ECB arhīvu" dokumenti. Gadījumā, ja ECB būtu bažas par konkrētiem dokumentiem, Slovēnijas iestādes piedāvāja īstenot kriminālprocesu, ievērojot stingru konfidencialitāti un slēgtā procedūrā, ja izrādītos, ka šie dokumenti kriminālprocesā ir absolūti nepieciešami.

25. Turpretim ECB turpināja uzskatīt, ka Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā aizsargā arī *Banka Slovenije* dokumentus, ciktāl tie ir tikuši izdoti, tai pildot savus pienākumus ECBS un Eurosistēmas ietvaros. Turklāt pirms dokumentu izmantošanas kriminālizmeklēšanā vai kriminālprocesā ECB attiecībā uz visiem dokumentiem, kurus aizsargā minētais protokols, esot jādod sava atļauja to izmantošanai.

26. Abām pusēm tiekoties 2017. gada 12. jūnijā, vienošanās šajā jautājumā netika panākta.

27. 2018. gada 13. februārī ECB nosūtīja prokuratūrai savu galīgo priekšlikumu saistībā ar dokumentu identificēšanu, uz kuriem attiecas Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā.

28. Ar 2018. gada 19. aprīļa lēmumu Slovēnijas Konstitucionālā tiesa noraidīja ECB 2017. gada 17. janvāra sūdzību sakarā ar to, ka ECB nav pamattiesību subjekts.

29. 2018. gada 13. jūnijā kopīgas tikšanās laikā atbildīgais prokurors informēja ECB pārstāvi, ka policija esot pabeigusi izņemto dokumentu pārbaudi. Viņš paziņoja, ka pēc policijas noslēguma ziņojuma sagatavošanas ECB varēšot pārbaudīt dokumentus, kas minēti šo secinājumu 24. punktā. Lai novērstu iespēju, ka ECB iejaucas notiekošā izmeklēšanā, noslēguma ziņojumam izmantotie dokumenti ECB tomēr tikšot nodoti tikai pēc tam, kad policija tos būs nodevusi prokuratūrai.

IV. Pirmstiesas procedūra

30. 2017. gada 28. aprīlī Komisija saskaņā ar LESD 258. pantu aicināja Slovēniju izteikt savus apsvērumus par iebildumu, ka, 2016. gada 6. jūlijā veicot kratīšanu un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanu *Banka Slovenije* telpās, Slovēnija neesot nodrošinājusi ECB arhīvu neaizskaramību un tādējādi esot pārkāpusi LESD 343. pantu, ECBS un ECB Statūtu 39. pantu un Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pantu. Turklāt Slovēnijas iestādes, neizpildot savu lojālas sadarbības pienākumu, kas noteikts LES 4. panta 3. punktā un Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantā, esot izvairījušās no konstruktīvas diskusijas.

31. Slovēnija atbildēja, ka uz izņemtajiem dokumentiem nevar attiecināt "ECB arhīvu" jēdzienu Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā nozīmē. Dokumenti esot atradušies *Banka Slovenije* īpašumā un valdījumā, kura attiecībās ar ECB esot uzskatāma par "trešo personu". Turklāt Slovēnijas iestādes visa procesa laikā esot maksimāli ņēmušas vērā ECB juridisko viedokli, tomēr neesot secinājušas, ka tas pēc būtības ir pareizs. Tieši otrādi, ECB esot pārkāpusi savu lojālas sadarbības pienākumu, mēģinot novērst pierādījumu saglabāšanu valsts kriminālizmeklēšanas un kriminālprocesa mērķiem.

32. Komisija nepiekrita šim viedoklim un 2018. gada 20. jūlijā nosūtīja Slovēnijai pamatotu atzinumu, uz kuru Slovēnija atbildēja 2018. gada 11. septembrī.

V. Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

33. Ar 2019. gada 16. aprīļa procesuālo rakstu Komisija cēla šo prasību.

34. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– saskaņā ar LESD 258. pantu konstatēt, ka, Slovēnijas iestādēm *Bankas Slovenije* telpās vienpusēji izņemot dokumentus, kas saistīti ar ECBS un Eurosistēmas uzdevumu izpildi, un tām šajā jautājumā lojāli nesadarbojoties ar ECB, Slovēnija nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no LESD 343. panta, ECBS un ECB Statūtu 39. panta, Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2., 18. un 22. panta un LES 4. panta 3. punkta;

– piespriest Slovēnijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35. Slovēnijas prasījums Tiesai ir šāds:

– noraidīt Komisijas prasību.

36. Ar 2019. gada 3. septembra rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs atļāva ECB iestāties lietā Komisijas atbalstam.

37. 2020. gada 22. jūnija tiesas sēdē piedalījās Slovēnija, Komisija un ECB.

VI. Juridiskais vērtējums

38. Komisija savu prasību balsta uz diviem iebildumiem, kas saistīti ar dažādām Slovēnijas tiesībaizsardzības iestāžu darbībām.

39. Šajā kontekstā pirmais iebildums skar notikumus, kas norisinājās 2016. gada 6. jūlijā, t.i., faktisku kratīšanas izdarīšanu *Banka Slovenije* telpās un noteiktu dokumentu un datu nesēju izņemšanu[8]. Komisija uzskata, ka ar savu rīcību Slovēnija nav ievērojusi ECB arhīvu neaizskaramību, kas izriet no LESD 343. panta, ECBS un ECB Statūtu 39. panta un Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. panta, tos skatot kopā ar 18. pantu, un ir pārkāpusi LES 4. panta 3. punktu (šajā ziņā skat. A punktu).

40. Turklāt Komisija uzskata, ka pirms un pēc kratīšanas izdarīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas Slovēnijas iestādes attiecīgās darbības nav pietiekami saskaņojušas ar ECB. Minētā rīcība ir otrā iebilduma priekšmets, kuru izvirzot Komisija apgalvo, ka ir pārkāpts lojālas sadarbības pienākums, kas izriet no Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. panta un LES 4. panta 3. punkta (šajā ziņā skat. B. punktu).

A. Par Banka Slovenije telpās veiktās kratīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas likumību (pirmais iebildums)

41. Komisijas pirmā iebilduma kontekstā lietas dalībniekiem ir domstarpības, pirmkārt, jautājumā par to, vai uz dokumentiem, kas atrodas kādas valsts centrālās bankas valdījumā, var attiekties ECB arhīviem noteiktā aizsardzība, kas ir paredzēta Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pantā. Slovēnija uzskata, ka tas jau jēdzieniski ir izslēgts, savukārt Komisija arī šādus dokumentus uzskata par aizsargātiem, ciktāl tie ir saistīti ar ECBS vai Eurosistēmas uzdevumu izpildi.

8 Skat. šo secinājumu 16. un 17. punktu.

42. Otrkārt, nav vienprātības jautājumā par tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams "ECB arhīviem". Proti, ECB un Komisija uzskata, ka saistībā ar visiem dokumentiem, uz kuriem attiecas šis jēdziens, ECB ir jādod sava piekrišana pirms to izmantošanas valsts kriminālizmeklēšanā vai kriminālprocesā. Turpretim Slovēnija uzskata, ka ECB varētu iebilst pret dokumentu izņemšanu kriminālizmeklēšanas vai kriminālprocesa mērķiem tikai tad, ja tā pierāda, ka attiecīgie dokumenti apdraud ECB darbību un neatkarību.

43. Līdz ar to pirmajā posmā ir jāizvērtē, vai un – attiecīgā gadījumā – kāda veida dokumentiem, kas atrodas valsts centrālās bankas valdījumā, ir piemērojama Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pantā paredzētā "ECB arhīvu" aizsardzība (šajā ziņā skat. 1. punktu).

44. Otrajā posmā ir jāanalizē, kādas konkrēti darbības attiecībā uz ECB arhīviem Protokolā par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā ir atļautas vai aizliegtas (šajā ziņā skat. 2. punktu).

1. Par "ECB arhīvu" jēdzienu

a) Par Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. panta interpretāciju, to skatot kopā ar 22. pantu

45. Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pantā nav sniegta ECB arhīvu jēdziena definīcija.

46. Saskaņā ar Vienošanās par mītnesvietu, kas noslēgta starp ECB un Vācijas Federatīvo Republiku, 3. pantu šis jēdziens "īpaši attiecas uz visām lietām, vēstulēm, dokumentiem, manuskriptiem, fotogrāfijām, filmu un audio ierakstiem, datorprogrammām un magnētiskām lentēm vai disketēm, kas ir ECB īpašumā vai valdījumā, un uz visu tajos ietverto informāciju".

47. Izskatāmajā lietā nav jāatbild uz jautājumu, ciktāl Vienošanās par mītnesvietu noteikumi vispār var pretendēt uz vispārpiemērojamību [9], jo, kā izriet no Vienošanās par mītnesvietu 3. panta redakcijas ("īpaši"), tajā nav ietverts aizsargājamo dokumentu izsmeļošs saraksts un Komisija balstās uz Savienības arhīvu aizsardzību, kas ir plašāka par šajā pantā minēto. Proti, Komisija uzskata, ka ECB arhīvu neaizskaramība attiecas ne tikai uz dokumentiem, kas atrodas ECB "īpašumā vai valdījumā", bet arī uz dokumentiem, kuri atrodas kādas valsts centrālās bankas valdījumā un kurus tā ir sagatavojusi, ciktāl tie ir saistīti ar ECBS uzdevumu izpildi.

48. Slovēnija pret to iebilst, norādot, ka aizsardzības attiecināšana uz dokumentiem, kas atrodas attiecīgās organizācijas "īpašumā vai valdījumā", atbilstot vispārējiem starptautisko tiesību principiem [10]. Savienības privilēģijas un imunitāte izrietot no imunitātes, kas starptautiskajās tiesībās ir piešķirta starptautiskām organizācijām, lai tās aizsargātu no mītnesvietas valsts nepamatotas iejaukšanās. Tā kā Eiropas Savienību ar arvien pieaugošu integrāciju vairs nevarot uzskatīt par starptautisku organizāciju klasiskā izpratnē, tai piešķirtās privilēģijas un imunitāte turklāt zaudējot attaisnojumu un tādēļ esot jāpiemēro restriktīvi. Tas tādēļ, ka atšķirībā no tā, kā tas parasti esot starptautisku organizāciju gadījumā, Eiropas Savienība attiecībā pret savām dalībvalstīm neatrodoties vājākā pozīcijā. Katrā ziņā dokumentu vairs neaizsargājot Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. pants, ja

9 Šajā jautājumā skat. ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumus lietā *Feyerbacher* (C-62/11, EU:C:2012:305, 43. un nākamie punkti).

10 Šajā sakarā Slovēnija īpaši atsaucas uz 1946. gada 13. februāra Konvencijas par Apvienoto Nāciju Organizācijas privilēģijām un imunitātēm II nodaļas 4. pantu un 1947. gada 21. novembra Konvenciju par specializēto aģentūru privilēģijām un imunitātēm, kā arī uz 1949. gada 2. septembrī Parīzē noslēgtā Vispārējā līguma par Eiropas Padomes privilēģijām un imunitātēm 5. pantu.

attiecīgā institūcija par šo dokumentu sazinoties vai to nododot kādai valsts iestādei, kā, piemēram, centrālajai bankai. Tas tādēļ, ka nodošana trešajām personām esot uzskatāma par atteikšanos no protokolā paredzētajām privilēģijām un imunitātes. Visbeidzot, arī Eiropas Savienības privilēģiju un imunitātes funkcionālais raksturs prasot veikt šauru interpretāciju.

49. Savienības arhīvu jēdziens ir jāinterpretē autonomi saskaņā ar Savienības tiesībām, ievērojot starptautiskās tiesības [11]. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādā interpretācijā ir jāņem vērā ne tikai attiecīgā noteikuma formulējums, bet arī tā konteksts, jēga un mērķis [12].

50. No kopsakara ar Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 1. pantu var secināt, ka strīdīgie dokumenti un datu nesēji nepaliek ārpus aizsardzības jomas, ko nodrošina protokola 2. pants, to skatot kopā ar 22. pantu, tikai tādēļ vien, ka tie neatradās ECB telpās. Tas tādēļ, ka visus priekšmetus, kas atrodas ECB ēkās un telpās, jau aizsargā protokola 1. pants, to skatot kopā ar 22. pantu. Ja protokola 2. pantam līdztekus jāsaglabā autonoma piemērošanas joma, tam tātad principā ir jāattiecas arī uz dokumentiem un datu nesējiem, kas atrodas citās vietās, nevis ECB telpās, ciktāl tie ir uzskatāmi par "Savienības arhīviem".

51. Turklāt Tiesa attiecībā uz Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. pantu jau ir lēmusi, ka Savienības arhīvu neaizskaramība nav absolūta, bet gan ir jāsaprot funkcionāli [13]. Pretēji Slovēnijas viedoklim no iepriekš minētā neizriet vispārējs pienākums šauri interpretēt protokola 2. pantu, to skatot kopā ar 22. pantu. Tas drīzāk nozīmē, ka aizsardzības apjomu ierobežo attiecīgās imunitātes jēga un mērķis [14]. Vienlaikus no tā izriet, ka aizsardzības jomu arī var noskaidrot, tikai ņemot vērā šo mērķi [15].

52. Izskatāmās tiesvedības dalībnieki ir vienisprātis, ka iepriekš minēto noteikumu mērķis ir saglabāt ECB darbību un neatkarību [16]. Šajā sakarā Tiesa ir lēmusi, ka arhīvu neaizskaramībai īpaši ir jānovērš iespēja, ka kļūst zināma informācija, kuru satur aizsargātie dokumenti, ja tādējādi varētu tikt ietekmēta attiecīgo institūciju darbība vai neatkarība, konkrēti, tādēļ, ka tiktu apdraudēta šo institūciju uzdevumu izpilde [17].

53. Tomēr savu galveno uzdevumu, proti, uzturēt cenu stabilitāti [18], ECB atbilstoši LESD 127. pantam nepilda viena, bet gan kopīgi ar valstu centrālajām bankām, kuras kopā ar ECB veido ECBS (skat. LESD 282. panta 1. punktu).

11 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 1973. gada 9. oktobris, *Muras* (12/73, EU:C:1973:100, 7. punkts), 1982. gada 14. janvāris, *Corman* (64/81, EU:C:1982:5, 8. punkts), un 2014. gada 30. janvāris, *Diakite* (C-285/12, EU:C:2014:39, 27. punkts). Par Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 3. panta autonomu interpretāciju skat. spriedumus, 1996. gada 28. marts, *AGF Belgium* (C-191/94, EU:C:1996:144, 16. punkts), un 2007. gada 22. marts, Komisija/Beļģija (C-437/04, EU:C:2007:178, 44.–46. punkts).

12 Spriedumi, 2000. gada 19. septembris, *Linster* (C-287/98, EU:C:2000:468, 43. punkts), 2010. gada 2. septembris, *Kirin Amgen* (C-66/09, EU:C:2010:484, 41. punkts), un 2013. gada 3. oktobris, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, 25. punkts).

13 Rīkojums, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 19. un 20. punkts).

14 Rīkojums, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 20. punkts).

15 Šādā nozīmē attiecībā uz deputātu imunitāti skat. spriedumu, 2011. gada 6. septembris, *Patriciello* (C-163/10, EU:C:2011:543, 29. punkts).

16 Skat. rīkojumu, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 19. punkts). Attiecībā uz Savienības īpašuma un aktīvu aizsardzību skat. rīkojumus, 1971. gada 11. maijs, X/Komisija (1/71 SA, EU:C:1971:48, 3/5. un 6/8. punkts), un 2005. gada 24. novembris, *Gil do Nascimento* u.c./Komisija (C-5/05 SA, nav publicēts, EU:C:2005:723, 11. punkts), kā arī spriedumu, 2018. gada 30. maijs, *Dell'Acqua* (C-370/16, EU:C:2018:344, 34. punkts).

17 Rīkojums, 1990. gada 6. decembris, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:440, 11. punkts).

18 Spriedumi, 2003. gada 10. jūlijs, Komisija/ECB (C-11/00, EU:C:2003:395, 92. punkts), 2015. gada 16. jūnijs, *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400, 43. punkts), un 2018. gada 11. decembris, *Weiss* u.c. (C-493/17, EU:C:2018:1000, 51. punkts).

54. ECBS un attiecīgi Eurosistēmas darbība un atbilstīga uzdevumu izpilde [19] iespējama ar nosacījumu, ka starp ECB un valstu centrālajām bankām pastāv cieša sadarbība, kuras pamatā ir darba dalīšana, un pastāvīga informācijas apmaiņa. Saskaņā ar ECB un ECBS Statūtu 9.2. pantu tos uzdevumus, kas atbilstīgi LESD 127. pantam uzticēti ECBS, veic vai nu ECB pati, vai arī ar valstu centrālo banku starpniecību. Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesa ir lēmusi, ka ECB un valstu centrālās bankas ECBS ir "sasaistītas" un cieši sadarbojas, tādēļ eksistē mazāk izteikta atšķirība starp Savienības tiesību sistēmu un iekšējām valstu tiesību sistēmām [20].

55. Šī iemesla dēļ ir jānoraida Slovēnijas izvirzītais arguments, atbilstoši kuram ECB atsakoties no dokumenta, ja tā attiecīgo dokumentu nodod vai nosūta valstu centrālajām bankām, un tādēļ uz šādu dokumentu vairs neattiecoties aizsardzība, ko nodrošina Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pants. Tas tādēļ, ka šajā ziņā runa ir par dokumentu, kas ir saistīts ar ECBS darbību un neiziet ārpus tās ietvara, ja to nodod kādai valsts centrālajai bankai. Tomēr, kamēr attiecīgais dokuments atrodas ECBS paredzētajā ietvarā, uz to principā attiecas aizsardzības režīms, kāds Protokolā par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā ir paredzēts ECB arhīviem.

56. Tiktāl nevar runāt arī par dokumenta nodošanu "trešajām personām". Centrālās bankas un to prezidentes vai prezidenti gan ir arī valsts iestādes. Attiecībā uz ECBS viņas/viņi tomēr pilda dubultfunkcijas [21]. Šajā ziņā valstu centrālās bankas nav salīdzināmas ar dalībvalstu iestādēm, kurām uzticēts īstenot Savienības tiesības citās jomās. Gluži pretēji – saskaņā ar ECBS un ECB Statūtu 14.3. pantu valstu centrālās bankas ir ECBS "sastāvdaļa". Tādas dalībvalsts, kuras naudas vienība ir euro, centrālās bankas prezidente vai prezidents turklāt saskaņā ar LESD 283. panta 1. punktu ir ECB Padomes locekle/loceklis.

57. Tādējādi, ja ECB arhīvu aizsardzību ECBS kontekstā gribētu attiecināt vien uz dokumentiem, kurus ir izdevusi ECB vai kuri katrā ziņā atrodas tās valdījumā – neattiecinot to uz visiem tiem dokumentiem, kuri atrodas valstu centrālo banku valdījumā vai kurus tās ir izdevušas –, šādā gadījumā šī aizsardzība neattiektos uz lielu skaitu dokumentu, kuru izpaušana varētu apdraudēt ECBS un attiecīgi Eurosistēmas uzdevumu atbilstīgu izpildi. Tādējādi ECB arhīvu neaizskaramība nevarētu izpildīt savu funkciju.

58. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka noteikti pasākumi monetārās politikas jomā īpaši paredz noteiktas informācijas konfidencialitāti un šī informācija var arī vai pat galvenokārt atrasties valstu centrālo banku īpašumā vai valdījumā. To var uzskatāmi atspoguļot ar ECBS valsts sektora aktīvu iegādes programmas (VSIP) piemēru, kuras ietvaros pirmām kārtām Eurosistēmas valstu centrālās bankas otrreizējos tirgos iegādājas parāda vērtspapīrus, it īpaši valsts parāda vērtspapīrus. Šīs programmas darbības priekšnoteikums ir, ka nedrīkst būt zināma noteiktu dalībvalstu valsts parāda vērtspapīru iegādes otrreizējos tirgos precīza atslēga un apjoms [22]. Tomēr šāda informācija, visticamāk, atrodas arī dokumentos, kas ir attiecīgo valstu centrālo banku īpašumā un valdījumā.

59. Turklāt, katrā ziņā ņemot vērā ECBS un attiecīgi Eurosistēmas institūcijas, nevar piekrist arī Slovēnijas izteiktajam iebildumam, ka sakarā ar Savienībā arvien pieaugošu integrāciju tās institūciju privilēģijas un imunitāte zaudējot savu nozīmi. Tas tādēļ, ka ECB neatkarība, kas tieši ir jāaizsargā, balstoties uz LESD 343. pantu, ECBS un ECB Statūtu 39. pantu un Protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā, izriet ne tikai no Savienības kā starptautiskas organizācijas statusa. Šī

19 Tā kā tās dalībvalstis, kuru naudas vienība nav euro, saskaņā ar LESD 282. panta 4. punktu patur savas pilnvaras monetāros jautājumos, Savienības monetāro politiku rezultātā definē un īsteno Eurosistēma, t.i., ECB un to dalībvalstu centrālās bankas, kuru naudas vienība ir euro.

20 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 26. februāris, Rimšēvičs un ECB/Latvija (C-202/18 un C-238/18, EU:C:2019:139, 69. punkts).

21 Spriedums, 2019. gada 26. februāris, Rimšēvičs un ECB/Latvija (C-202/18 un C-238/18, EU:C:2019:139, 70. punkts).

22 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400, 106. punkts).

neatkarība atbilstoši Līgumu koncepcijai drīzāk ir obligāts nosacījums cenu stabilitātes uzturēšanai un īpaši paredz to institūciju neatkarības nodrošināšanu, kurām uzticēta šī uzdevuma izpilde [23]. Tādēļ prasība nodrošināt neatkarību saskaņā ar LESD 130. panta pirmo daļu attiecas arī uz valstu centrālajām bankām.

60. No iepriekš minētā izriet, ka arhīvu jēdziens aptver visus dokumentus, kurus saistībā ar ECBS un Eurosistēmas uzdevumu izpildi izdod, apstrādā vai nosūta ECB vai valstu centrālās bankas, turklāt neatkarīgi no tā, vai šie dokumenti atrodas ECB vai valstu centrālo banku valdījumā.

61. Kvalificējot dokumentu kā daļu no arhīviem, šajā ziņā nav nozīmes tam, cik cieša ir attiecīgā dokumenta saikne ar ECBS uzdevumu izpildi. Proti, pretēji Slovēnijas viedoklim, ja attiecīgā dokumentā ietvertās informācijas izpaušana tā pakārtotās nozīmes dēļ ECBS darbības kontekstā nerada kaitējuma risku ECB darbībai vai neatkarībai, tas nenozīmē, ka šāds dokuments nekādā ziņā nav uzskatāms par daļu no "ECB arhīviem". Šī funkcionālā prasība drīzāk skar imunitātes piemērojamību konkrētajā situācijā [24], kas uzreiz pēc tam tiks analizēta otrajā posmā (šajā ziņā skat. 2. punktu).

b) Par ietekmi uz "ECB arhīviem" izskatāmajā lietā

62. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākumu neizpildes procedūrā Komisijai ir jāpierāda apgalvotās pienākumu neizpildes nosacījumu esamība [25]. Izskatāmās lietas kontekstā tas nozīmē, ka Komisijai vispirms ir jāpierāda, ka starp dokumentiem, kurus Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādes izņēma 2016. gada 6. jūlijā, bija arī tādi, kas ir saistīti ar ECBS uzdevumu izpildi. Šajā ziņā principā nav pietiekami, ka Komisija balstās uz kaut kādiem pieņēmumiem [26].

63. Tomēr izskatāmās lietas īpatnība ir tā, ka visi strīdīgie dokumenti jau atrodas Slovēnijas tiesībaizsardzības iestāžu valdījumā. Līdz ar to Komisija nevar droši konstatēt, konkrēti kuri dokumenti ir tikuši izņemti.

64. Katrā ziņā ir skaidrs, ka kratīšanas laikā tika izņemta tostarp visa saziņa, kas nosūtīta, izmantojot *Banka Slovenije* prezidenta e-pasta kontu, kā arī visi elektroniskie dokumenti, kas atradās prezidenta darba vietā vai viņa klēpjdatorā un attiecās uz laikposmu no 2012. līdz 2014. gadam. Šo dokumentu skaitā neizbēgami ir jābūt arī tādiem, kuri ir saistīti ar ECBS uzdevumu izpildi. Tas tādēļ, ka saskaņā ar LESD 283. panta 1. punktu *Banka Slovenije* prezidents ir ECB Padomes loceklis, savukārt ECB Padome saskaņā ar LESD 129. panta 1. punktu pārvalda ECBS un pieņem visus tās darbībai vajadzīgos būtiskos lēmumus [27].

65. Šajā situācijā Slovēnijai pēc būtības ir jāatspēko, ka ir skarti dokumenti, kuri ir saistīti ar ECBS uzdevumu izpildi [28]. Tomēr, tā kā Slovēnija norāda, ka kompetentās iestādes šādus dokumentus nemaz nevarot identificēt, ir jāuzskata, ka kratīšana un [dokumentu un datu nesēju] izņemšana, kas *Banka Slovenije* telpās tika veikta 2016. gada 6. jūlijā, bija skārusi arī "ECB arhīvus".

23 Šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa [*F. G. Jacobs*] secinājumus lietā Komisija/ECB (C-11/00, EU:C:2002:556, 150. punkts), kā arī manus secinājumus lietās Rimšēvičs/Latvija un ECB/Latvija (C-202/18 un C-238/18, EU:C:2018:1030, 5. un 76. punkts). Attiecībā uz saikni starp ECB neatkarību un cenu stabilitātes mērķi skat. arī Līguma, ar ko groza Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, lai izveidotu ekonomikas un monetāro savienību, projektu, Komisijas 1990. gada 21. augusta paziņojums, *Eiropas Kopienu Biļetens*, 2./91. pielikums, it īpaši 14., 20. un 58. lpp.

24 Šajā nozīmē skat. rīkojumu, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 20. punkts).

25 Spriedumi, 2002. gada 12. decembris, Komisija/Vācija (C-209/00, EU:C:2002:747, 38. punkts), 2014. gada 4. septembris, Komisija/Francija (C-237/12, EU:C:2014:2152, 32. punkts), un 2015. gada 9. jūlijs, Komisija/Īrija (C-87/14, EU:C:2015:449).

26 Spriedumi, 2002. gada 12. decembris, Komisija/Vācija (C-209/00, EU:C:2002:747, 38. punkts), 2012. gada 15. marts, Komisija/Kipra (C-340/10, EU:C:2012:143, 53. punkts), un 2014. gada 4. septembris, Komisija/Francija (C-237/12, EU:C:2014:2152, 32. punkts).

27 Skat. arī ECBS un ECB Statūtu 12.1. pantu.

28 Spriedumi, 2005. gada 26. aprīlis, Komisija/Īrija (C-494/01, EU:C:2005:250, 44. punkts), 2010. gada 2. decembris, Komisija/Portugāle (C-526/09, nav publicēts, EU:C:2010:734, 22. punkts), 2012. gada 18. oktobris, Komisija/Apvienotā Karaliste (C-301/10, EU:C:2012:633, 72. punkts).

2. Par Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā pārkāpuma esamību

a) Par Savienības privilēģiju un imunitātes funkcionālo raksturu

66. Tomēr imunitātes pārkāpums neizriet no viena paša secinājuma, ka izņemšana katrā ziņā bija skārusi arī tādus dokumentus, kurus var ietvert "ECB arhīvu" jēdzienā. Papildus tam nākamajā posmā vēl ir jāprecizē, ko konkrēti nozīmē ECB arhīvu "neaizskaramība" un attiecīgi kādu apstākļu gadījumā ir jāpieņem, ka ir noticis Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā pārkāpums.

67. Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. pantā nav konkrētāk definēts "neaizskaramības" jēdziens. Tomēr protokola 1. panta otrajā teikumā attiecībā uz Savienības ēkām un telpām, kuras saskaņā ar pirmo teikumu ir "neaizskaramas", ir precizēts, ka tajās nevar "izdarīt kratīšanu, tās nevar rekvizēt, konfiscēt vai ekspropriēt".

68. Šie aizliegto darbību piemēri principā jāpiemēro arī Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. panta kontekstā. Tas tādēļ, ka nav saprotams, kāpēc "neaizskaramības" jēdzienam protokola 2. pantā būtu jābūt citai nozīmei salīdzinājumā ar tā 1. pantu. Šajā ziņā Tiesas judikatūra apstiprina, ka, interpretējot kādu protokola noteikumu, ir jāņem vērā tā pārējo noteikumu formulējums un vērtējumi [29].

69. Slovēnija uzskata, ka attiecīgo dokumentu izņemšana izskatāmās lietas konkrētajos apstākļos tomēr nenozīmē ECB arhīvu pārkāpumu. Tas tādēļ, ka šāds pārkāpums esot jārezumē tikai tad, ja ir ietekmēta ECB darbība vai neatkarība.

70. Lai pamatotu savu viedokli, Slovēnija galvenokārt balstās uz imunitātes, kas ietverta Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. pantā, to skatot kopā ar 22. pantu, funkcionālo raksturu [30]. Funkcionālās imunitātes gadījumā šāda veida dokumentu nodošana nevar notikt tikai tad, ja tā rezultātā var tikt ietekmēta Savienības iestādes darbība un neatkarība [31]. Turklāt atbilstoši Tiesas judikatūrai Savienības iestādēm un struktūrām principā ir pienākums atbalstīt dalībvalstu iestādes krimināllizmeklēšanā, ja tā attiecas uz informāciju par faktiem, kas ir šo Savienības iestāžu valdījumā; piemēram, tām nododot attiecīgos dokumentus dalībvalstu iestāžu rīcībā.

71. No iepriekš minētā Slovēnija izskatāmās lietas kontekstā secina, ka saistībā ar Slovēnijas iestāžu izmeklēšanas darbībām uz ECB arhīvu neaizskaramību var atsaukties tikai tiktāl, ciktāl attiecīgo dokumentu izņemšana krimināllizmeklēšanas un kriminālprocesa mērķiem var ietekmēt ECB darbību un neatkarību. Tomēr attiecīgus pierādījumus neesot iesniegusi nedz ECB, nedz Komisija.

72. Turpretim abas minētās institūcijas norāda, ka saskaņā ar privilēģiju un imunitātes vispārējo sistēmu dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu piekļuve dokumentiem principā vienmēr esot iespējama vien ar nosacījumu, ka attiecīgā iestāde ir devusi savu piekrišanu [32]. Ja tā atsakās dot piekrišanu, esot jāsaņem Tiesas lēmums. Saskaņā ar Tiesas judikatūru tas attiecoties arī uz piekļuvi Savienības arhīviem [33]. Tomēr, tā kā Slovēnijas iestādes nav nedz saņēmušas atļauju no ECB, nedz vērsušās Tiesā, kratīšana un attiecīgo dokumentu izņemšana esot ECB arhīvu neaizskaramības pārkāpums. Tādēļ jautājums par ietekmi uz ECB darbību vai neatkarību neesot jāvērtē.

29 Rīkojums, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 20. punkts).

30 Šajā ziņā Slovēnija atsaucas uz rīkojumu, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 19. un 20. punkts).

31 Rīkojums, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 25. punkts).

32 Attiecībā uz deputātu imunitāti skat. Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 9. panta trešo daļu; par Savienības īpašumu un aktīvu nodošanu skat. spriedumu, 1993. gada 29. aprīlis, *Forafrique Burkinabe*/Komisija (C-182/91, EU:C:1993:165, 14. punkts), kā arī rīkojumu, 2005. gada 24. novembris, *Gil do Nascimento* u.c./Komisija (C-5/05 SA, nav publicēts, EU:C:2005:723, 14. punkts).

33 Šajā nozīmē Komisija un ECB atsaucas uz rīkojumu, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 22.–24. punkts).

73. Manuprāt, šis viedoklis nav saderīgs ar Savienības privilēģiju un imunitātes tīri funkcionālo raksturu. Vienlaikus dalībvalstu iestādēm arī nevar atļaut veikt dokumentu izņemšanu, neievērojot iespējamās Savienības iestāžu privilēģijas un imunitāti, pat tad, ja vēlāk izrādās, ka attiecīgajos dokumentos nebija ietverta informācija, kas varētu nelabvēlīgi ietekmēt šo iestāžu uzdevumu izpildi. Tas tādēļ, ka šāds rezultāts savukārt nebūtu saderīgs ar mērķi nodrošināt Savienības iestādēm pilnīgu un efektīvu aizsardzību pret šķēršļiem un apdraudējumiem to pareizai darbībai un neatkarībai [34].

74. No šīs spriedzes var atbrīvoties, nošķirot materiālos un procesuālos Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā pārkāpumus.

75. Materiālā ziņā ECB darbību un neatkarību aizsargā protokola 2. un 22. pants. Tomēr, lai šo aizsardzību varētu nodrošināt pilnīgi un efektīvi, noteiktās situācijās tā jāpapildina ar procesuālām garantijām.

76. Tādēļ saskaņā ar Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantu, lai piemērotu šo protokolu, Savienības iestādes sadarbojas ar attiecīgo dalībvalstu atbildīgajām iestādēm. Šajā ziņā attiecīgais noteikums konkretizē LES 4. panta 3. punktā nostiprināto lojālas sadarbības principu [35]. Tiesa no šī noteikuma izsecina pienākumu attiecīgajai Savienības iestādei nodrošināt pieejamību dokumentiem, ja vien nepastāv risks, ka tādējādi var tikt ietekmēta šīs iestādes darbība vai neatkarība [36]. No otras puses, dalībvalstu iestādēm principā ir pienākums saņemt šādu lēmumu par dokumentu pieejamību, ja tās grib piekļūt Savienības arhīviem, tātad izskatāmajā lietā – dokumentiem, kuri ir saistīti ar ECB uzdevumu izpildi [37].

77. Iepriekš minētais pienākums procesuāli nodrošina Savienības iestāžu darbību un neatkarību, ko materiāli aizsargā protokola 2. pants. Tas tādēļ, ka šis pienākums garantē, ka attiecīgās Savienības iestādes vispār var īstenot savas tiesības, kas tām paredzētas šajā protokolā. Proti, ja dalībvalstu iestādes, kuras grib piekļūt noteiktiem dokumentiem vai datiem, vispār neveic informācijas apmaiņu ar attiecīgajām Savienības iestādēm, tādā gadījumā Savienības iestādes nevar novērtēt, ciktāl šī dalībvalstu iestāžu vēlme var ietekmēt to darbību un neatkarību un kādi pasākumi tām attiecīgā gadījumā ir jāveic, lai novērstu vai līdz minimumam samazinātu šādu ietekmi. Tā tas it īpaši ir tādā situācijā, kāda ir izskatāmajā lietā, kurā attiecīgie dokumenti neatrodas konkrētās Savienības iestādes valdījumā.

78. Tomēr Komisijas izvirzītais iebildums skar tieši šo Savienības arhīvu aizsardzības procesuālo aspektu. Proti, tā Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādēm principā pārmet, ka tās ir rīkojušās, iepriekš savu rīcību nesaskaņojot ar ECB. Savukārt iebilduma priekšmets nav konkrēta ietekme uz ECB darbību vai neatkarību.

79. Pienākums iepriekš saskaņot rīcību ar attiecīgajām Savienības iestādēm gan var apdraudēt noteiktu izmeklēšanas darbību efektivitāti, uz ko pamatoti norāda Slovēnijas valdība. Tomēr atšķirīgu interešu līdzsvarošanā, kas ir raksturīgi Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā noteikumiem, ar to noteiktos apstākļos ir jāsamierinās. Dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu intereses tiek ņemtas vērā tādējādi, ka attiecīgajai Savienības iestādei ir pienākums pilnā apmērā lojāli sadarboties [38]. Tas ietver piemērotus pasākumus izmeklēšanas interešu aizsardzībai. Turklāt Savienības iestādes lēmums pilnībā ir pakļauts pārbaudei Tiesā [39].

34 Spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115, 82. punkts).

35 Spriedums, 2008. gada 21. oktobris, *Marra* (C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579, 41. punkts).

36 Rīkojums, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 21. un 22. punkts).

37 LES 4. panta 3. punktā šajā sakarā ir uzsvērts saistību *abpusējais raksturs*, skat. spriedumu, 2003. gada 16. oktobris, Īrija/Komisija (C-339/00, EU:C:2003:545, 72. punkts).

38 Rīkojums, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 21. punkts).

39 Šajā nozīmē skat. rīkojumus, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 24. punkts), un 1990. gada 6. decembris, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:440, 7. punkts).

80. Šajā ziņā Tiesas otrais rīkojums lietā *Zwartveld* liecina, ka vispārīgi apgalvojumi nevar pamatot atteikšanos nodrošināt dokumentu pieejamību [40]. Tādējādi tiek nodrošināts, ka Savienības iestādes nevajadzīgi vai patvaļīgi neietekmē dalībvalstu krimināltiesiskās darbības. Līdz ar to Slovēnijas bažas, ka centrālās bankas dokumentu jebkāda saistība ar ECBS uzdevumiem jau liegtu valsts iestādēm visu veidu piekļuvi šiem dokumentiem un tādējādi varētu pilnībā apdraudēt šo iestāžu veikto izmeklēšanu, ir nepamatotas.

81. Turklāt nekas neliecina, ka [dokumentu un datu nesēju] izņemšana, kas notika 2016. gada 6. jūlijā, tika veikta, izmantojot pārsteiguma efektu. Gluži pretēji, *Banka Slovenije* jau no iepriekšējas saziņas ar Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādēm bija zināms, ka tās vēlas piekļūt noteiktiem dokumentiem.

82. Līdz ar to Savienības arhīvu aizsardzības procesuālo garantiju pārkāpums nav pakārtots nosacījumam, ka materiālā ziņā jau ir jābūt pierādītai ietekmei uz attiecīgās Savienības iestādes darbību un neatkarību [41].

83. Turklāt šī nošķiršana starp procesuāliem un materiāliem protokola pārkāpumiem, iespējams, var ietekmēt pierādījumu izmantošanu. Tas tādēļ, ka jautājumā par dokumenta kā pierādījuma pieļaujamību valsts kriminālprocesā katrā ziņā var būt nozīme tam, vai tas ir iegūts, izdarot Savienības privilēģiju un imunitātes materiālu pārkāpumu vai arī pārkāpjot imunitātes procesuālo aspektu [42].

84. Ņemot vērā, ka izskatāmajā lietā ir konstatēts, ka Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādes 2016. gada 6. jūlijā kratīšanu un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanu ir veikušas vienpusēji un bez iepriekšējas saskaņošanas ar ECB un nav arī vērsušās Tiesā, lai saņemtu tās lēmumu, tās ir pārkāpušas Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pantu, tos skatot kopā ar 18. pantu.

b) Pakārtoti – par pierādījumiem saistībā ar ietekmi uz ECB darbību un neatkarību

85. Kaut arī Komisijas pirmais iebildums jau iepriekš minēto iemeslu dēļ ir apmierināms, strīda starp ECB un Slovēniju turpmākajā gaitā izšķiroša nozīme var būt tam, vai [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas rezultātā tika izdarīts arī imunitātes materiāls pārkāpums. Šajā kontekstā tad rodas jautājums par pierādījumiem saistībā ar ietekmi uz ECB darbību vai neatkarību.

86. Ja Tiesa piekristu Slovēnijas viedoklim, atbilstoši kuram, lai kādu dokumentu kvalificētu kā daļu no "ECB arhīviem", ir jābūt izpildītam nosacījumam, ka tādējādi pastāv iespēja ietekmēt ECB darbību un neatkarību [43], šim jautājumam būtu izšķirošana nozīme pat izskatāmās tiesvedības mērķiem.

87. Šajā ziņā no Tiesas rīkojumiem lietā *Zwartveld* izriet, ka principā attiecīgajai Savienības iestādei ir jāpierāda, cik lielā mērā attiecīgajos dokumentos ietvertās informācijas atklāšana ietekmē Savienības darbību un neatkarību un apdraud attiecīgajai iestādei uzticēto uzdevumu izpildi [44].

40 Rīkojums, 1990. gada 6. decembris, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:440, 11. punkts).

41 Tiesa attiecīgi ir lēmusi, ka Savienības aktīvu apķīlāšana, pirms tos ir padarījusi pieejamus vai nu attiecīgā iestāde, vai Tiesa, ir protokola pārkāpums, turklāt neatkarīgi no apstākļa, vai apķīlāšanas rezultātā ir ietekmēta attiecīgās iestādes darbība un neatkarība, skat. spriedumu, 1993. gada 29. aprīlis, *Forafrique Burkinabe*/Komisija (C-182/91, EU:C:1993:165, 14. punkts).

42 Lai gan tikai valsts tiesas ir tās, kurām jāvērtē, kādas sekas Savienības tiesībās paredzētās privilēģijas un imunitāte izraisa valsts kriminālprocesā, tām tomēr ir atbilstīgi jāņem vērā Savienības tiesības un īpaši LES 4. panta 3. punkts, skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115, 93. punkts).

43 Šajā nozīmē skat. iepriekš šo secinājumu 61. punktu.

44 Rīkojumi, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 25. punkts), un 1990. gada 6. decembris, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:440, 11. punkts).

88. Tomēr arī šeit jāsaskaras ar jau aplūkoto problēmu, ka izņemtie dokumenti atrodas Slovēnijas tiesībaizsardzības iestāžu valdījumā un tādējādi nedz ECB, nedz Komisijai nav zināms, konkrēti kuri dokumenti ir izņemti [45]. Tomēr ziņas par dokumentiem un to saturu ir obligāti nepieciešamas, lai varētu novērtēt, vai tajos ietvertās informācijas atklāšana ietekmē ECB darbību un neatkarību.

89. Tādēļ arī šajā kontekstā ir jāatsaucas uz Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantu. Šajā pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums sadarboties ar Savienības iestādēm, lai nodrošinātu protokola atbilstīgu piemērošanu. Tādēļ Slovēnijas iestādēm konkrēti ir jāļauj identificēt dokumentus, kuri ir uzskatāmi par "ECB arhīviem", un jādod iespēja ECB izteikt savus apsvērumus par šiem dokumentiem.

90. Saskaņā ar judikatūru LES 4. panta 3. punktā dalībvalstij līdzīgi ir noteikts pienākums Komisijai pienākumu neizpildes procedūrā sniegt visu informāciju, uz kuru balstoties Komisija var novērtēt, ka pastāv pienākumu neizpilde [46]. Kā jau iepriekš raksturots, lojālas sadarbības pienākums pat var nozīmēt, ka dalībvalstij pamatoti un detalizēti ir jāapstrīd Komisijas sniegtās ziņas un no tām izrietošās sekas, ja Komisija ir sniegusi pietiekamus pierādījumus, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus [47].

91. Tomēr šādu pierādīšanas pienākuma apvēršanu nevar izraisīt ikviena informācijas priekšrocība, kas ir atbildētājas dalībvalsts rīcībā. Gluži pretēji, atkāpei no pierādīšanas pienākumu sadalījuma jāizrādās pamatotai, balstoties uz visiem attiecīgās lietas apstākļiem, pierādāmā fakta būtību un atbilstīgajiem Savienības tiesību aktiem [48].

92. Manuprāt, izskatāmajā lietā jautājumā par ietekmi uz ECBS darbību nav vajadzīga pierādīšanas pienākuma maiņa. ECB drīzāk būtu konkrēti jāpierāda, kāpēc noteiktos dokumentos ietvertās informācijas atklāšana varētu apdraudēt ECBS uzdevumu izpildi [49]. Tomēr šos pierādījumus ECB var sniegt tikai tad, ja Slovēnijas iestādes sadarbojas ar ECB un nodod tās rīcībā visu informāciju, kas tai ļauj izdarīt šādu vērtējumu. Šī nepieciešamība turklāt izceļ to, ka imunitātes procesuālā aspekta pārkāpuma dēļ izskatāmajā lietā ir jākonstatē Savienības tiesību pārkāpums.

B. Par pienākumu saskaņot darbības ar ECB pirms un pēc kratīšanas izdarīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas (otrais iebildums)

93. Izvirzot otro iebildumu, Komisija Slovēnijai pārmet, ka tā ir pārkāpusi lojālas sadarbības pienākumu, kas noteikts Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantā, kā arī LES 4. panta 3. punktā, jo Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādes neesot veidojušas "konstruktīvu dialogu" ar ECB. Principā Komisija tādējādi Slovēnijas iestādēm pārmet, ka tās nedz pirms, nedz pēc kratīšanas izdarīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas savas darbības nav pietiekami saskaņojušas ar ECB, lai līdz minimumam samazinātu ietekmi uz tās darbību un neatkarību.

45 Šajā nozīmē skat. jau šo secinājumu 63. punktu.

46 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 12. decembris, Komisija/Vācija (C-209/00, EU:C:2002:747, 39.–43. punkts).

47 Šajā nozīmē skat. jau iepriekš šo secinājumu 65. punktu.

48 Šajā jautājumā skat. ģenerāladvokātes K. Štiksas-Haklas [*C. Stix-Hackl*] secinājumus lietā Komisija/Vācija (C-441/02, EU:C:2005:337, 52.–55. punkts).

49 Par šo kritēriju skat. jau iepriekš šo secinājumu 52. punktu.

94. Ciktāl runa ir par Slovēnijas iestāžu rīcību pirms kratīšanas izdarīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas *Banka Slovenije* telpās, otrais iebildums pēc būtības pārklājas ar pirmo iebildumu. Tas tādēļ, ka pirmā iebilduma kontekstā izteiktais pārmetums attiecas tieši uz Slovēnijas tiesībaizsardzības iestāžu vienpusējo rīcību, izdarot kratīšanu un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanu, t.i., uz darbību iepriekšēju nesaskaņošanu ar ECB. Šajā jautājumā jau tika konstatēts, ka šādā rīcībā ir saskatāms Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. panta pārkāpums [50].

95. Līdz ar to atliek pārbaudīt, vai un attiecīgajā gadījumā kādi pienākumi izriet no protokola 18. panta, ņemot vērā periodu pēc kratīšanas faktiskās izdarīšanas un [dokumentu un datu nesēju] faktiskās izņemšanas.

96. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LES 4. panta 3. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums veikt gan vispārējus, gan īpašus attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu Savienības tiesību piemērojamību un efektivitāti [51].

97. Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantā, kas tiktāl konkretizē LES 4. panta 3. punktu, ir noteikts, ka Savienības iestādēm un dalībvalstu iestādēm ir jāsadarbojas, lai novērstu protokola noteikumu interpretācijas un piemērošanas konfliktus [52]. Tas pēc būtības ir abpusējs pienākums [53]. Ja turklāt – kā izskatāmajā lietā – ir jālīdzsvaro pretrunīgas intereses, tas nozīmē, ka abām pusēm sava kompetence ir jāīsteno saudzīgi, lai pēc iespējas mazāk ietekmētu otras puses likumīgās intereses [54].

98. Tādēļ, lai ECB vispār varētu īstenot protokolā paredzētās tiesības, Slovēnijai vispirms ir jāļauj identificēt tos dokumentus, kuri ir uzskatāmi par daļu no "ECB arhīviem", un jādod ECB iespēja izteikt savus apsvērumus par varbūtēju ietekmi uz tās darbību un neatkarību [55]. Pēc tam ECB šajā kontekstā būtu jānorāda konkrēti iemesli, kas liecina pret dokumentu izmantošanu valsts kriminālizmeklēšanā vai kriminālprocesā.

99. Lai līdz minimumam samazinātu draudošo ietekmi un vienlaikus lieki nekavētu izmeklēšanas norisi, abām pusēm ir jādod savs ieguldījums, lai pārbaude notiktu ātri. Šajā sakarā Slovēnija ir norādījusi, ka ECB bija vajadzīgi seši mēneši, lai tā Slovēnijas iestādēm darītu zināmus savus kritērijus aizsargāto dokumentu identificēšanai [56]. Tiesas sēdē ECB nevarēja izskaidrot šo kavēšanos. Tomēr Slovēnijas iestādes ECB vispār piedāvāja iespēju izteikt savus apsvērumus tikai par tiem dokumentiem, kas minēti šo secinājumu 24. punktā. Tā vietā, lai liegtu iespēju pārbaudīt visus pārējos dokumentus, vai nu izmeklēšanas tiesnesim – tāpat kā lietā *Zwartveld* –, vai tiesai, kura izskatīja ECB sūdzību [57], jau bija jāvēršas Tiesā ar lūgumu noteikt aizsardzības apmēru, ko nodrošina Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. pants [58].

50 Skat. iepriekš šo secinājumu 76.–84. punktu.

51 Spriedumi, 2010. gada 7. oktobris, *Stils Met* (C-382/09, EU:C:2010:596, 44. punkts), 2017. gada 5. decembris, Vācija/Padome (C-600/14, EU:C:2017:935, 94. punkts), un 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande (C-395/17, EU:C:2019:918, 95. punkts).

52 Spriedums, 2008. gada 21. oktobris, *Marra* (C-200/07 un C-201/07, EU:C:2008:579, 41. un 42. punkts).

53 Spriedums, 2003. gada 16. oktobris, Īrija/Komisija (C-339/00, EU:C:2003:545, 72. punkts).

54 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 1983. gada 10. februāris, Luksemburga/Parlaments (230/81, EU:C:1983:32, 37. un 38. punkts).

55 Šajā nozīmē skat. jau iepriekš šo secinājumu 89. un 92. punktu.

56 Skat. šo secinājumu 26. un 27. punktā aplūkoto laikposmu.

57 Šajā nozīmē skat. šo secinājumu 21. un 23. punktu.

58 Šajā nozīmē skat. rīkojumu, 1990. gada 13. jūlijs, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:315, 24. punkts).

100. Šis pienākums neizzūd arī tāpēc, ka Slovēnijas iestādes piedāvā valsts kriminālprocesu īstenot, ievērojot stingru konfidencialitāti vai slēgtā procedūrā. Tie gan, protams, var būt aspekti, kas ir jāņem vērā, vērtējot jautājumu, vai noteiktu dokumentu izmantošana valsts kriminālprocesā rada ietekmes uz ECB darbību un neatkarību risku. Ja Slovēnijai šajā jautājumā ir cits viedoklis, tai tomēr ir jāvēršas Tiesā, lai saņemtu tās lēmumu, un tā nevar vienpusēji lemt par attiecīgo dokumentu izmantošanu kriminālprocesā.

101. Turklāt šajā kontekstā no Tiesas judikatūras izriet, ka pieprasīt padarīt pieejamus var tikai tādus dokumentus, kuriem ir būtiska nozīme valsts krimināllizmeklēšanas vai kriminālprocesa mērķiem [59].

102. Izskatāmās lietas kontekstā no iepriekš minētā izriet, ka Slovēnijas iestādēm vēlākais izņemto dokumentu dublēšanas gaitā bija jāaprobežojas ar tiem dokumentiem, kas vajadzīgi valsts krimināllizmeklēšanas mērķiem. Tā tas katrā ziņā ir tiktāl, ciktāl nevar izslēgt, ka noteikts dokuments skar ECB aizsargājamas intereses, kas savukārt ECB ir jāpierāda [60]. Turklāt, lai saudzīgi īstenotu savu kompetenci [61], Slovākijas iestādēm nekavējoties bija jāatdod visi dokumenti, kas kvalificējami kā ECB arhīvi un kam nav būtiskas nozīmes šajā lietā. Bez tam šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lojālas sadarbības pienākums prasa arī likvidēt Savienības tiesību pārkāpuma radītās prettiesiskās sekas [62].

103. Tomēr līdz brīdim, kad Komisija cēla savu prasību, Slovēnijas iestādes nebija nedz norādījušas, kurus dokumentus un kādu iemeslu dēļ tās ir izmantojušas vai grib izmantot krimināllizmeklēšanas un kriminālprocesa mērķiem, nedz tās *Banka Slovenije* vai ECB bija atdevušas nevajadzīgos dokumentus, kas ir ECB arhīvi.

104. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka arī ar savu rīcību pēc kratīšanas izdarīšanas un [dokumentu un datu nesēju] izņemšanas *Banka Slovenije* telpās Slovēnija ir pārkāpusi Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. pantu.

VII. Par tiesāšanās izdevumiem

105. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Slovēnijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 140. panta 1. punktam, saskaņā ar kuru iestādes, kas ir iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas, ECB savus tiesāšanās izdevumus sedz pati [63].

VIII. Secinājumi

106. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai nolemt šādi:

1) Slovēnijas Republika:

– nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Protokola Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 2. un 22. panta, tos skatot kopā ar tā 18. pantu, tādēļ ka Slovēnijas tiesībaizsardzības iestādes 2016. gada 6. jūlijā *Banka Slovenije* telpās ir izņēmušas tostarp visu

59 Šajā nozīmē skat. rīkojumu, 1990. gada 6. decembris, *Zwartveld* u.c. (C-2/88-IMM, EU:C:1990:440, 7 un 8. punkts).

60 Šajā nozīmē skat. jau šo secinājumu 98. punktu.

61 Skat. šo secinājumu 97. punktu.

62 Spriedums, 2019. gada 31. oktobris, Komisija/Nīderlande (C-395/17, EU:C:2019:918, 98. punkts).

63 Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, Komisija/Vācija (C-620/16, EU:C:2019:256, 101. punkts).

saziņu, kas tika nosūtīta, izmantojot *Banka Slovenije* prezidenta e-pasta kontu, kā arī visus elektroniskos dokumentus, kas atradās prezidenta darba vietā vai viņa klēpjdatorā un attiecās uz laikposmu no 2012. līdz 2014. gadam, iepriekš nesaskaņojot šīs darbības ar ECB vai nevēršoties Tiesā ar lūgumu izlemt šo jautājumu,

– turklāt nav izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Protokola Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 18. panta, tādēļ ka pēc šīs izņemšanas tā nedz ir ļāvusi ECB identificēt dokumentus, kas ir saistīti ar ECBS uzdevumu izpildi, lai dotu ECB iespēju izteikt savus apsvērumus par varbūtēju ietekmi uz tās darbību un neatkarību, nedz ir pamatojusi, kuri dokumenti ir obligāti nepieciešami valsts kriminālprocesa un kriminālizmeklēšanas mērķiem, nedz ir atdevusi visus pārējos dokumentus, kas kvalificējami kā ECB arhīvi.

2) Slovēnijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

3) ECB sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.